

havde gjort med Statsanstalten for Livsforsikring i Fjor, havde Statsanstalten den Opgave at opsamle et tilstrækkeligt Beløb til at kunne deltage i det Statslaan, som jeg forudsaa paa den ene eller den anden Maade kunde blive nødvendigt for Staten at optage i indeværende Aar. Endelig overtages de 36 Mill. Kr., der er tilbage, af Krigsforsikringen for danske Skibe, med hvilken der er afsluttet en Overenskomst, hvorefter den opsparede Fond for 17—18 Millioners Vedkommende direkte tilfalder Staten, medens Krigsforsikringen for den øvrige Del af den opsparede Sum overtager disse Statsobligationer. Baade Statsanstalten og Krigsforsikringen gør det med den samme Forpligtelse til at beholde Obligationerne usolgte i et Tidsrum af 3 Aar.

Jeg finder det ikke mærkeligt, at da det efterhaanden rygtedes, at man arbejdede med saa stort et Underskud — og jeg havde allerede ved Tillægsbevillingslovforslagets Fremsættelse gjort opmærksom paa, at den finansielle Ramme maatte ventes sprængt —, Sindene da blev opskræmt. Der er ikke nogen ringe Fare i, at pludselig et saa stort Underskud aabner sig, og man kan da frygte for et Sammenbrud. Men hvis dette Lovforslag vedtages, saa er Faren afværget. Derimod anser jeg det for unyttigt nu — men det kan naturligvis ikke forhindres —, at man giver sig til at diskutere om, hvis Skylden er. Jeg vil derom gerne sige, at vi er alle i den samme Baad, og hvis Baaden kæntrer, og hvis der bliver Skibbrud, saa er det fælles Skibbrud — uden at jeg for Resten efter Ordsproget vilde sige, at der skulde være noget som helst behageligt ved fælles Skibbrud; men det er fælles. Men man skal vist huske paa, at de Tilstande, der har foraarsaget Underskuddet, er Tilstande og Begivenheder, over hvilke vi ikke er Herrer, lige fra Verdenskrigen til manglende Tilførsler, Blokade, Arbejdsløshed o. s. v. Det har man ikke været Herre over. Men om Foranstaltningerne, om Lovene har alle været enige. Af disse 444 Mill. Kr., jeg her har tilladt mig at nævne i Enkeltheder, hvilke er da de Millioner, som ikke Mænd fra alle Partier har været enige om at bevilge udgivet i indeværende Finansaar?

Naturligvis, hvis det havde været saaledes, at der havde været en Sparsomhedspolitik paa den ene Side og en Ødselhedspolitik paa den anden Side, hvis dette havde kunnet konstateres under vore Forhandlinger, saa skal jeg give Ret i, at de, der havde ført Sparsomhedspolitikken,

kunde rejse Beskyldninger mod den anden Part. Men jeg har kun kendt en Overbudspolitik i den danske Rigsdag ved de fleste Love og Foranstaltninger. Sparsomhedspolitikken derimod, hvor var den? Jeg har ikke mærket den hos det konservative Følkeparti — med Undtagelse af, at der er udtalt nogle Ord i det andet Ting om, at der maatte spares —, men jeg har ikke mærket den, naar det kom til Handling. Jeg har ikke mærket den hos Partiet Venstre, da slet ikke, hvor der var Tale om, at der skulde bevilges Producenterne de nødvendige Tilskud. Jeg har ikke mærket den i Socialdemokratiet. Jeg maa sige, at ogsaa fra den Side er der kommet ret kraftige Fordringer om, hvorledes Befolkningen skulde og maatte hjælpes. Jeg diskuterer ikke selve Sagen, jeg siger kun, at formelt og derfor ogsaa reelt har jeg ikke mærket nogen Sparsomhed der. Og hvis jeg vilde sige, at Sparsomheden havde været hos det radikale Venstre, saa vilde man vistnok beskyldte mig for Partiskhed, saa jeg vil hellere lade være.

Men naturligvis kan man kaste Skylden paa Finansministeren, som ikke har forudset, ikke forud vidst, forudberegnet, ikke har bremset og hindret i Tide. Og hvis man vil det, saa for mig gerne, jeg vil bære det med Sindsro. Jeg har ikke haft nogen Evne til at vide i Forvejen, hvor megen Arbejdsløshed der vilde blive; jeg har ikke overfor en Lov, som er vedtaget af den danske Rigsdag, kunnet forudsæ, at Arbejdsløsheden vilde stige her i Landet til et hidtil ukendt Omfang; jeg har ikke kunnet forud vide, hvilket Omfang Smørproduktionen vilde tage, om den vilde kunne drives saa højt op, at der kunde blive Udførsel, eller om den ikke kunde. Jeg har ikke kunnet vide, om der kunde ventes Udførselstilladelse for Indkøb i Amerika, saa lidt som jeg forudsaa i Tide den russiske Revolution og derfor i Tide sørgede for at faa Pengene ud af russiske Banker. Jeg har end ikke kunnet vide, hvorledes Sukkerpriserne vilde stille sig i andre Lande, saaledes at der kunde blive mere eller mindre Tale om at sælge Sukker til Udlandet. Jeg har altsaa ikke under alle disse skiftende Forhold kunnet forudsæ Fremtiden med Hensyn til Kroner og Øre, og jeg maa altsaa sige, at jeg er hverken Medicinmand eller Spaakone og har derfor maattet melde Pas paa dette Punkt. Jeg erkender min Uformuenhed, og hvis man vil angribe mig, maa jeg tage det med Ro. Men jeg maa sige, at jeg har set min Opgave som Finansminister helt